

Scénář pro rozhlas

Paní Julie Suchá se narodila během 2. světové války 13. ledna 1942 na samotě Holubice, která se nachází mezi Úsovem, Medlovem a Pískovem nedaleko Mohelnice. Rodina vlastnila hospodářství, které jí zajišťovalo obživu.

Když měla paní Suchá tři roky, blížil se konec války. V jejích posledních dnech Sověti pronásledovali prchající německé vojáky. V domnění, že se Němci ukryli ve stavení holubické samoty, rozhodli se stavení zlikvidovat.

„Ti vojáci utíkali z fronty, oni viděli, že skončili tam za našima a dál už je neviděli. Tak začali střílet do naší chalupy. My jsme měli úplně rozbitou chalupu.

Před našima byla taková velká hruška – strom – a oni ty granáty se zabořily do té hrušky. To nás zachránilo.“

Rodina paní Julie Suché se v tu dobu ukrývala ve sklepě domu. Dalším úkrytem byl bunkr vyhloubený ve stráni. Sovětští vojáci stříleli po těhotné mamince paní Suché. Ta v létě čekala syna Jindřicha. Tatínek tehdy prohlásil:

„Vždyť vidijou, že jsi ženská. Jim to bylo jedno. Ženská, neženská, střefovali se do všeckýho, co se pohlo.“

Po válce tatínek dál hospodařil na svých polnostech. Jenže v roce 1948 došlo ke komunistickému převratu. Začala se zakládat zemědělská družstva a hospodáři byli ke vstupu do družstva nuceni – měli odevzdat svá zvířata, zemědělské stroje, osivo, stodoly i polnosti a přenechat je družstvu do společného užívání. Tatínek dlouho odolával tlaku komunistů, aby vstoupil do družstva. Jednoho dne ale na zabrání hospodářství došlo.

„A tak si vzpomínám, že měla jsem takovou oblíbenou kravku a jak ji vedli, tak ona se bránila. Tak oni ji tak mlátili, že jí tekla krev z nosa. Tak to mám tak ve vzpomínkách na družstvo.“

Rodina dál pracovala v hospodářství – tentokrát na družstevním. Potraviny, které si ale do té doby obstarávala sama, dostávala na přiděl a v nesrovnatelně horší kvalitě.

„Dostali jsme lístky na chleba, jako jeden ten lístek byl jeden pecen chleba. To jsme museli předložit vždycky v obchodě.

Tatínka označili, že je jako kulak, tak jsme dostali málo. Že měl velkou plochu hospodářství a my jsme zatím museli dřít jak mourovatí. Protože musel splnit dodávky. Kdo nesplnil dodávky, toho zavřeli.“

Na konci 60. let si paní Suchá s manželem vyhlédli pro včelaření rozlehlé, dlouho neobstarávané a zanedbané údolí v Dubicku. Tento velký pozemek koupili, postupně jej vyčistili a zvelebili, včelařili na něm a postavili si tam nový dům.

Těsně před revolucí komunisté chtěli rodinu připravit o pozemky podruhé. Manžel paní Suché byl označen jako boháč a veškerá půda měla být vyvlastněna. Že se tomu tak nestalo, vděčí rodina sametové revoluci.

Tento příběh má ale nečekaný happy end. Juliin mladší bratr Jindřich, ten, který málem zemřel i se svou matkou při střelbě, získal rodinné hospodářství na Holubici v restituci zpět. Kruh se uzavřel.